JAROMÍR STARÝ

VE VLAKU

VE VLAKU

Zábavné čtení na cesty

Jaromír Starý

NÁHODA

Je pochmurný listopadový den. Závoje deště splývají na šedou promočenou zem, chlad již téměř zimní proniká do kostí chodců a ty zimomřivější nechává raději v teple domova. Vždyť komu by se chtělo ven v takové slotě?! Jenom asi mně, který jsem odsouzen vycestovat vlakem, v době pro cestování nejméně vhodné. Nedávno jsem ztratil svůj větší deštník, zbyl mi jen ten velmi malý. Cestou na nádraží jsem promokl, protože listopadový mrazivý vítr zanášel proudy vody až ke mně na nohavice kalhot, na moje boky i ramena. Za měsíc budou Vánoce. Cítím se velmi osamělý. Nikoho vlastně nemám. Je pro mne těžké seznámit se s nějakou dívkou. Nejsem sice tak úplně nesmělý a ostýchavý, ale nemám moc příležitostí, abych k sobě našel vhodný protějšek. Celý den sedím v práci u počítače, k večeru se vracím domů a znovu k němu usedám. Co ale na něm stále dělat, aby mne to bavilo a abych se necítil opuštěný? Už ani nemohu posílat žádosti o přátelství, mám jich totiž maximální možný počet: 5000. Na facebooku, ne v životě. Moji facebookoví přátelé jsou hlavně z Asie, ale také třeba z Ameriky, severní i jižní, nebo i z Afriky, je to vlastně taková pestrá směs z celého světa. Občas mi napíše nějaká dívka: Hi, where are you from? (Ahoj, odkud jsi?) Konverzace většinou nepřesáhne sedm vzájemných otázek a odpovědí. Jen jedna mladá žena z Ameriky se do mě platonicky po uši zamilovala. Stále mi psala, a to už od samého počátku, jak mě hrozně miluje. Když jsem se ale nechystal za ní odjet a náš vztah zhmotnit, tak i tato vroucí jednostranná Love Story skončila. Každý den mi na facebooku vyjede,

kdo má dnes narozeniny a já těm jubilantům přeji vše dobré. Také i připojuji každému blahopřání: Bůh Ti žehnej! Někdy se dočkám odpovědi, většinou ve tvaru: Děkuji. V lepším případě ještě se smajlíkem nebo srdíčkem. Na nádraží jedu tramvají. Nyní na podzim není cestování nijak vábné. Za okny mlha, déšť, holé stromy, nebo pahýly stromů se zbytky listů, které se zoufale třepetají ve větru, v marné snaze udržet se. Jejich pád na zem je nevyhnutelný. I můj pád do reality pracovních dnů, do monotónního koloběhu všednodennosti je trvalým jevem mého osamělého života. Ostatní na tom asi nebudou o moc lépe, soudě podle zapšklých obličejů spolucestujících, připomínajících tvarohové bezvýrazné koláčky s hrozinkami místo očí. Radost a život vymizely, zdá se, z těl tramvajových cestujících. Většina z nich je už jen pouhými přívěsky svých chytrých mobilních telefonů. Tam je sice vždy něco, jiná realita, než ta tramvajová, ale já mám za to, že přece jen je ta moje reálnější, a proto i přirozenější, než ta jejich. V tramvaji si vždy dopřeji ten luxus, že mobil nepoužívám. Jen se tak dívám a rozhlížím.

Konečně jsem dorazil na nádraží. Sedím nyní napůl promoklý, ne už v prostředku MHD, nýbrž v prázdném vagónu rychlíku, kterým se v téhle době, jak denní, tak i roční, nikomu cestovat nechce. Topení netopí, a když to dám na maximum, tak tu bude možná brzy zase přetopeno. To si nevyberu. Zapnu mobil. A hele! Jedna z těch dnešních oslavenkyň je výjimečně hezká a sympatická, a navíc je Češka. „S tebou bych se chtěl opravdu seznámit!“ pomyslím si. Do mého osamělého vagónu kdosi přichází. Zastavuje se u mého sedadla. Kontroluje svou rezervaci místenky.

„Promiňte, sedíte na sedadle, které mám rezervované. Ale to nevadí, sednu si vedle Vás, jestli Vám to nebude vadit."

„Vůbec ne, naopak." Prohlížím si ji pokradmu. Nemůže být mýlky, je to ona! Ta, které jsem právě poslal blahopřání k narozeninám. A už mi také i odpovídá. Čtu na svém mobilu: Děkuji moc. A dvě červená srdíčka.

„Já taky moc děkuji, že jste si ke mně přisedla." Podávám jí ruku.

„Dovolte, abych Vám poblahopřál i osobně, když mám tu možnost. Možná by bylo lepší si povídat, než psát. Můžeme si tykat? Pavel." Překvapeně na mě pohlédne, pak se líbezně usměje a podá mi svou útlou ručku:

„Kristýna. Tak to je ale náhoda, to jsi ty? Právě jsi mi psal a teď tu sedíš vedle mě."

„Přesně tak, super krásná náhoda."

Povídáme si a povídáme tak, že úplně zapomeneme na své mobilní telefony, nejnovější značky. Na co ale nezapomeneme je, znovu a znovu se setkávat, teď už ne náhodou. A proč ne, vždyť je nám spolu tak dobře!

Půl roku uteče jako voda, opět spolu jedeme vlakem, oba dva, já Pavel a ona Kristýna. Ale pro změnu máme nyní stejné příjmení. My dva už nejsme jen přátelé, jsme manželé, patříme k sobě. Už nejsem sám. Bohu díky!

Nela a Ela

Tak už zase jednou jedu vlakem. Miluji září, kdy ještě doznívá léto. Je tak příjemně venku, už žádné vedro, všechno ještě v květu, hejna tažných ptáků na obloze. Vstupuji do kupé, kde sedí jen nějaká mladá maminka s dcerkou, přisednu si k nim. Těším se na příjemnou jízdu v milé společnosti. Brzy ale zjišťuji, že to nebude tak snadné. Nelinka je, podle všeho, zrovna na vrcholu fáze vzdoru. Neustále se vzteká. Cokoliv jí maminka řekne, natruc udělá pravý opak. Když ji máma opakovaně prosí, aby to nedělala, dělá to tím spíše stále více. Navíc ještě řve, zuří a ječí. Je rudá vzteky, proměněná v malou běsnící sopku. Kope a mlátí kolem sebe ručičkama. Maminka to s ní očividně vůbec neumí, pere se se vzpurnou dceruškou, ale marně. Snad se přece jen vyzuří a dá pokoj, pomyslím si v klamné naději. Omyl! Děťátko má nepředstavitelnou výdrž a obrovskou zásobu negativní energie. Celou naší společnou dvouhodinovou cestu jsem nechtěným svědkem jejího běsnění. Kdybych za sebou neměl náročnou pěší túru, tak bych určitě zbaběle uprchl na chodbičku. Chce se mi ale sedět, nohy mne bolí. Nezbývá mi tedy, než trpět. Nelinky máma se ale trápí o mnoho více. Zpočátku se ještě usmívám: „Ta má ale energie!“

„To ano, všichni doma na ni platí, jen já ne. Já už nevím, co s ní mám dělat.“

„Snad z toho vyroste.“

„To bych ráda, ale dřív se z toho asi zblázním. Kdybychom každý týden nechodily s kamarádkou na víno, tak už jsem dávno cvok.“

4+4=8
5+2=7
6+8=
2+3=
3+3=
6+7=
2+6=

Hysterické záchvaty drobečka pokračují, mě už dávno přešel smích i humor a ulehčeně se zvedám, když už jsme konečně v cíli cesty. Vystupuji na nástupiště, upřímně si oddechnu. Teď si teprve vážím klidu. S velkým soucitem myslím na tu dvojici. Prý spolu jedou na týdenní rekreaci, zoufale mi sdělila nebohá žena. Neuměla si představit, jak to přežije.

Také jedu na dovolenou. Strávím čtrnáct dní u vody, užívaje si překrásného slunného počasí babího léta, tento rok nezvykle teplého. Denně se koupu, plavu, vyhřívám na slunci. Nemá to chybu. Úžasný klídek a pohoda. Všechno musí skončit, skvělá dovolená mi končí. Zpáteční jízda snad nebude tak dramatická jako předchozí. Nic se přece v životě neopakuje úplně stejně. To ne, ale…

…ve vlaku si opět přisedám k mamince s malou, asi sedmiletou dívkou. Jmenuje se pro změnu Elinka. Tím podobnost s první cestou končí. Tato dívenka je na rozdíl od Nelinky velmi hodná a poslušná. Mamince velmi záleží na gramotnosti své dcerušky. Celou cestu ji nutí počítat. Nedá jí ani chvíli vydechnout. Je mi té malé líto. Co vlastně z té jedinečné cesty vlakem má? Za okny se střídá tolik krásných obrázků, rozkvetlé slunce, pohádkové mraky, vlídné stromy, kvetoucí louky, vonící lesy, pastviny plné kraviček, ovcí a krásných koňů … Maminka chce ale co nejlépe využít čas. Hlavně musí své děťátko nějak účelně zaměstnat. Rodiče dnes nedají dětem pokoj. Organizují jim čas tak, aby jim nezbylo vůbec nic pro ně samé. Mají panickou hrůzu toho, že by se jejich miláčkové mohli nudit. Ale i nudu dítě potřebuje, samo si pak najde nějakou svoji zábavu. Když se tomu nenaučí, o to ochotněji pak sáhne po tabletu nebo mobilu.

Že se při tom neustálém dozoru vůbec nenaučí samostatnosti, je další problém.

Děkuji Bohu za tak krásnou dovolenou, zarámovanou něčím, co mne přinutí k zamyšlení a projevení soucitu. Získal jsem těmi dvěma cestami vlakem neocenitelnou zkušenost. Mám zase za koho se modlit.

DVA DÁRKY

Jedu vlakem do školy, kde jsem pět let učil. Nebyl jsem tam už dlouhé tři roky. Vládla totiž vleklá pandemie. Až před Vánocemi jsem dostal pozvánku na slavnostní předvánoční školní konferenci. Co mne cestou asi čeká? Z okna vlaku pozoruji ty samé scenérie, jako jsem vídával před lety. Přestupuji na lokálku. Se mnou nasedá jakási starší paní. Vypadá poněkud zmatená. „Prosím Vás, mohl byste mi koupit jízdenku? Jedu vlakem poprvé."

„Beze všeho." Jdeme spolu k automatu na jízdenky.

„Tak kam to bude?"

„Do Vimperka."

„Tak to máme stejnou cestu."

„Jsem ZTP." Prodotýkám se až ke konci, kde stojí: „Platit hotově nebo kartou." Vhodím mince, jízdenka vyskočí. Postižená žena mi vděčně poděkuje a jdeme si sednout. Vytáhnu z batohu předvánoční dárky. Prohlížím si malý obrázek, menší než pohlednice. Jsou na něm tři kočičky, všechny mají červené čepičky alá Santa Claus. Jsou omotané karnevalovou šňůrou se zelenými, žlutými a oranžovými lupínky. Obě krajní mají zavřené oči, ta prostřední má jedno oko otevřené. Tenhle lístek jsem dostal od své ukrajinské žákyně Sněžany. Velmi hodné a milé dívky. Uprchlé děvče mi po skončení naší poslední předvánoční lekce češtiny chtělo dát něco k Vánocům. Sněžana se na Vánoce domů nedostane. V celé Ukrajině hučí sirény, vybuchují rakety, umírají lidé. Zůstala tam také její babička a její dědeček.

Za okny vlaku se mírumilovně a idylicky pase stádo českých krav. Projíždíme lesem, jistě plným srn, jelenů a divočáků. Držím teď v ruce další obrázek. Také dárek k Vánocům. Dostal jsem ho od pětileté holky Klaudie. Tenhle obrázek Klaudie nakreslila ve „Sborečku“, kde zpívá asi dvacet dětí, a občas se tam také kreslí. Já tam chodím, abych dětský zpěv doprovodil na kytaru. Na zdařilé malůvce vidím vánoční strom se zlatou hvězdou, dvě kolečka symbolizují ozdoby. Před stromkem stojí anděl v modrém, s dlouhými zlatými vlasy a modrými křídly. Také svatozář nad hlavou anděla je zlatá. Výraz dívky – anděla je milý a zároveň vážný. Vůbec nevadí, že má jen jedno oko. Naopak. Ruce má napřažené před sebe a posílá mi velké fialové srdce. To se vznáší nad fialovým košem. Zřejmě má v úmyslu do něj spadnout. Potom asi ten fialový koš s fialovým srdcem dostanu od Boha jako dárek. Za co? Možná za to, že mám rád děti. Klaudie nedávno recitovala na křtu mojí knížky „Vlakové příhody“ básničku „Mašinka.“ Velmi pěkně. Ještě neumí číst, a tak ji moji básničku naučila maminka. Už se blížíme k Vimperku a paní, co jede prvně vlakem, se ptá vedle sedícího mladíka:

„Je ve Vimperku nádraží?“